

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὁγδoς

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησίαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

28 Ὀκτωβρίου 1879

Σφραγὶς τῆς
ΙΟΝΙΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρω σφραγίδος εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τοῦ ἐν Κερκύρᾳ πεπαιδευμένου δικαστοῦ κ. Μ. Ἰδρωμένου, τῇ εὐμενεῖ φροντίδι τοῦ ὁποίου ἀπεστάλη ἡμῖν πιστὸν ἀντίγραφον, φιλοπονηθὲν ὑπὸ δεξιῦ Κερκυραίου ἱερογράφου. Ἀπὸ τοῦ 1820 ἡ Ἴονιος Βουλὴ, προτάσει τοῦ προστάτου βασιλέως Γεωργίου Δ΄, ἀνηγόρευσεν ἄρχοντα τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας τὸν ἀείμνηστον Φριδερίχον Γυῖλφορδ, οὗ τινος ὁ ἔνθουσιώδης φιλελληνισμὸς καὶ αἱ γενναῖαι χρηματικαὶ προσφοραὶ ἔσχυσαν νὰ καταβάλωσι τὰς παντοειδεῖς δυσχερείας καὶ τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ κόμης Γυῖλφορδ ἐπέθυμιτο τὸ πρῶτον νὰ ἰδρῦσῃ τὸ ἀνώτερον τοῦτο ἐκπαιδευτήριον ἐν τῇ κλασικῇ καὶ μονήρει νήσῳ τῆς Ἰθάκης, ἀργότερον ὁμοῦς προδιτιμήθη ἡ Κέρκυρα.

Τῇ 7]19 Μαΐου 1823 τὸ ἰόνιον κοινοβούλιον ἐξήνεγκε τέλος μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς τὸ περὶ συστάσεως αὐτῆς ψήφισμα, ὅρισαν τὴν δαπάνην τοῦ ἀ΄ ἔτους εἰς τάλληρα 10,000, ἀλλ' ὑπερβάσαν τὰς 16,000 τάλληρων μέχρι τοῦ 1827. Τῇ 17]29 Μαΐου 1824 ἐτελέσθη ἡ ἐπίσημος ἑορτὴ τῆς καθιδρύσεως, ἧς περιγραφὴν δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἐρανισθέντες ταύτην ἐξ ἀξιολόγου διατριβῆς τοῦ κ. Α. Μ. Ἰδρωμένου «Περὶ τῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τῆς εἰς τοὺς Ἐνετοὺς ὑποταγῆς μέχρι τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποκαταστάσεως», καταχωρισθεῖσης ἐν τῷ «Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ» τοῦ ἔτους 1873.

Ἡ Ἴονιος Ἀκαδημία, ἧς καθηγηταὶ διετέλεσαν ὁ Χριστόφ. Φιλητᾶς, ὁ Κ. Ἀσώπιος, ὁ Κ. Σακελλαρόπουλος, ὁ Θ. Φαρμακίδης, ὁ Ν. Βάμβας καὶ ἄλλοι κλεινοὶ διδάσκαλοι, ἰδρυθεῖσα κατὰ τοὺς δουλικούς χρόνους, ἐχρησίμευσε θαυμαστικῶς ὅπως ἐκ τῆς πανταχόθεν σφραγισμένης εἰς αὐτὴν πρὸς μάθησιν ἑλληνικῆς νεολογίας κλειστότης ὅσους παρασκευάσῃ εἰς τὴν δικαστικὴν καὶ διοικητικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς πα-

τρίδος, ἅμα ἀνεξαρτήτου αὐτῆς καταστάσεως, θαυσιῶς δ' ἐν Ἑπτανήσῳ διέχυσεν τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων.

Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἔτει 1864, κατηργήθη ἡ Ἴονιος Ἀκαδημία.

Σ. τ. Δ.

Ἑορτὴ τῆς καθιδρύσεως τῆς
ΙΟΝΙΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Τῇ 17 Μαΐου 1824 ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῆς καθιδρύσεως τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας.

ὑπὸ αἰσθημάτων βαθυτάτης εὐλαβείας καταλαμβανόμεθα, νοερῶς παριστάμενοι εἰς τὴν ἐπίσημοτάτην ἐκείνην τελετήν, ἧτις ἐσήμανε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν μουσῶν εἰς τὰς ἀρχαίας ἐστίας καὶ τῶν γραμμάτων τὴν ἀναγέννησιν ἐν Ἑλλάδι.

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἐν τῷ παλαιῷ φρουρίῳ παλατιοῦ, ἐν Κερκύρᾳ, ἔθθα εἶχον συνέλθει ἀπὸ πρῶτας ἅπαντες οἱ ἐν τέλει καὶ οἱ πρόκριτοι τῶν πολιτῶν, προπορευομένων τριῶν ῥαβδόχων, ὧν ὁ πρῶτος εἶχεν ἐπὶ τῆς ῥάβδου χρυσότευκτον γλαῦκα, σύμβολον τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, εἰσέρχονται οἱ καθηγηταὶ τῶν τριῶν σχολῶν, καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ ἄρχων τῆς Ἀκαδημίας, ὅς ἀρχαιοπρεπῶς περιβεβλημένος ὑπεδέξατο ἐνθουσιῶν τὸ παρεστῶς πλῆθος. Ἐκ τῶν σεμνῶν λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ἀριστοτέχνης Παῦλος ὁ Προσαλέντης, εἶχε παραγγεῖλαι τοῦ Γυῖλφορδου διαγράψαι τὸ σχέδιον τοῦ ἱματισμοῦ, συνισταμένου ἐκ χιτωνίσκου καὶ γλαμύδος, πεδίλων ἐρυθρῶν καὶ στεφάνου, καὶ τὸ χρῶμα διαφέροντος κατὰ τὰς σχολὰς, τῶν μὲν τῆς νομικῆς καθηγητῶν καὶ τοῦ ἄρχοντος ἐχόντων ἰοσιδῆ τὴν γλαμύδα, τῶν δὲ τῆς ἱατρικῆς ξανθὴν, καὶ κυανὴν τῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.¹ Τὴν ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον συγκροτήσαντων τοῦ ἄρχοντος καὶ τῶν ἤδη πανεπιστημιακῶν δίπλωμα ἐχόντων Ἀθανασίου Πολίτου καὶ Χριστοφόρου Φιλητᾶ, εἰσήχθησαν διαδοχικῶς ὑπὸ τοῦ κοσμητοῦ καὶ ἐστεφανώθησαν ἐπὶ θεολογία μὲν ὁ αἰδ. Ἀνδρέας Ἰδρωμένος καὶ Θεόκλητος Φαρμακίδης, ἐπὶ νομικῇ δὲ ὁ Σκῶτος Φραγ. Βελφοῦρ, καὶ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ὁ Ἰωάν. Καρνανθηνός, ὁ Κ. Ἀσώπιος, ὁ Ν. Πιλικολης, ὁ Ἰάκ.

1. Καὶ οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας κληθέντες Φιλοσοφία καὶ Θεολογία ἐφερον στολὴν ἐκ χιτωνίσκου, γλαμύδος κυανοχρόου καὶ πετάσου ἀρχαίου σχήματος.

Λουσινιανός και ὁ Γεώργ. Ἰωαννίδης. Μεθ' ὃ ὁ Χ. Φιλητάς ἀπήγγειλε λόγον, ἐν ᾧ ἐξήρει τὸ αἴσιον τῆς ἡμέρας μετὰ τοσοῦτων αἰώνων περιπετείας και ἔθνικα δυστυχήματα. Ἐπευφήμησεν ἡ ὀμήγουρις, και τῇ προσκλήσει τοῦ ἄρχοντος οἱ πάντες μετέβησαν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν, ἔνθα δοξολογίας γενομένης ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὁ Σ. μητροπολίτης Κερκύρας Μακάριος ἀπήγγειλε τὴν ἐπομένῃν εὐχὴν και ὑλόγησε τὴν ἰδρυσιν τῆς ἰονίου Ἀκαδημίας: «Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὸν Σολομῶντα διδάξας, ὁ φωτίσας τοὺς ἁγίους σου μαθητάς και ἐξ ἁλιέων θεολόγους αὐτοὺς και κήρυκας τῶν μεγαλειῶν σου ἀναδείξας, Θεὸς τοῦ παντός, ἔπι δε ἐπὶ τὰς ἰκασίας ἡμῶν τῶν ταπεινῶν δούλων σου, και ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων τῆς σῆς ἀγαθότητος ὑπὲρ τοῦ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου συσταθέντος Πανεπιστημίου, πρὸς φωτισμὸν παντός τοῦ λαοῦ σου, και διαφύλαξον αὐτὸ στερεόν, ἀκλόνητον και ὑπεράνω πάσης ἀντικειμένης ἐπιρρείας. Κραταίωσον τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα ἡμῶν προστάτην, τὸν ἀείποτε ἐπαγρυπνοῦντα ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως και παντοιοτρόπου εὐτυχίας τοῦ κράτους τούτου. . . Ἀπόδος τὴν εὐλογίαν σου και τὰς ἀμοιβὰς τῷ ἐντιμοτάτῳ ἄρχοντι και διθυνητῆρι τοῦ Πανεπιστημίου τούτου, κόμητι Φριδερ. Γυϊλφόρδω, τῷ ἀπείρου κατατρίψαντι πόνους ἐπὶ τῇ συστάσει τούτου πρὸς βελτίωσιν και φωτισμὸν τῶν κατοίκων τοῦ κράτους τούτου. Δὸς πνεῦμα σοφίας πᾶσι τοῖς διδασκάλοις, και φώτισον διὰ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου σου πνεύματος τὸν νοῦν πάντων τῶν μαθητῶν, ὅπως φωτισθέντες δοξάσωσι τὸ πανάγιον ὄνομά σου. Σὺ γὰρ ἡ πηγὴ πάσης σοφίας, και Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Μετὰ μεσημβρίαν ἐν αἰθούσῃ λαμπρῶς κεκοσμημένην παρετίθετο τράπεζα εἰς πλείονας ἢ ἑκατὸν κεκλημένους· προπιόντος τοῦ ἄρχοντος ὑπὲρ τοῦ προστάτου βασιλέως και τοῦ προστατευομένου ἰονίου κράτους, ὁ Α. Μ. Ἀρμοστής Σιρ Φριδερ. Ἄδαμ ἔκαμε πρόποσιν ὑπὲρ μακροβιότητος τοῦ ἄρχοντος και παγιώσεως τῆς ἰονίου Ἀκαδημίας, ἐνθουσιωδῶς τῶν συνδαιτυμόνων ἐπευφημούντων. Ἡ χαρὰ ἡ πληροῦσα τὴν καρδίαν τοῦ Γυϊλφόρδου ἐξεδηλοῦτο εἰς πάντα λόγον ἐξερχόμενον τῶν χειλέων του, και ἀπερίγραπτος ἀληθῶς ἦν ἡ κοινὴ ἀγαλλίασις ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ τῆς Ἀκαδημίας συστάσει.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ¹

Φίλτατε,

Ποῦ λοιπὸν ἐμείναμεν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν μου; Ἄ! ναί. Ἐγὼ μὲν ἔμεινα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τρωγαλίζων τὸν ξηρὸν ἄρτον τοῦ Βόρμς, και κορηννύμενος ἐκ τῆς ἐξαισίου

1. Ἰδὲ σελ. 658.

θείας τῶν Παραρρήνιων, οἱ δὲ συμπλῶται μου ἔμειναν εὐωχοῦμενοι εἰς τοῦ πλοίου τὰ κοῖλα, ὅθεν ἀνέβαινον πρὸς ἐμὲ τῶν ἐρώντων οἱ ψιθυροί, τῶν παροψίδων και ποτηρίων ἢ μουσικῆ και τῶν ὄψων ἢ κνίσσα. Τότε κατὰ πρῶτον ἔλαβον τὴν πείραν ὅτι και ὁ στόμαχος ἔχει φθόνον.

Εἶχον δ' ἄρχισαι ἐκπληττόμενος ὅτι, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ ἔχουσι τέλος, τὸ ἐρεθιστικὸν μόνον ἐκεῖνο συμπόσιον ἦτον ἀτελεύτητον, ὅτε ἤκουσα τρυγμὸν καθεδρῶν μετακινουμένων, και πρῶτη ἐφάνη ἀναδύουσα ἐκ τῆς ἀναβάθρας ἡ Βέρθα.

— Ἡ Λωρελάυ! ἀνεφώνησεν ἅμα ἐπάτησε τὸ κατάστρωμα.

— Ἡ Λωρελάυ; εἶπεν ἐρωτηματικῶς συγχρόνως και θαυμαστικῶς ὁ σύζυγός της, ἀκολουθῶν αὐτὴν κατὰ πόδας.

Και πάντες οἱ δαιτυμόνες τοῦ μεγάλου γεύματος ἐξώρμων ἀλληλοδιαδόχως, και οὐδεὶς ἔθετε τὸν πόδα εἰς τὸ κατάστρωμα χωρὶς νὰ προσφέρῃ τὰς λέξεις: Ἡ Λωρελάυ.

Πλησιάζας δὲ και ἐμὲ ὁ φιλόλογος, «Λωρελάυ» μοι εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν, και ἐγὼ, ἵνα μὴ καταγελασθῶ ἐπ' ἀγνοίᾳ, «Λωρελάυ» ἀπήντησα μηχανικῶς, και ὑποπτεύων ὅτι ἦτον ὑποχρεωτικὴ τις εὐχὴ μετὰ τὴν ἐστίασιν, ἦν ὅμως ἄλλοτε δὲν εἶχον ἀκούσει. Ἄλλ' ἀμέσως εἶδον ὅτι ἠπατώμην, διότι πάντες, εἴτε ἐγνωρίζοντο εἴτε μὴ, ἐδίδον ἀλλήλοις τὰς χεῖρας, ἐπιφωνοῦντες τὸ εἰθισμένον: «Γεῦμα», ὅπερ δηλοῖ εἰς τὴν λακωνικὴν γλῶσσαν τῶν κεκορησμένων: «Ὁ Θεὸς δοίη ὑμῖν αἴσιον και ὑγιᾶς τὸ γεῦμα!» Ἐπομένως, θεὸς κατὰ μέρος τὴν φυσικὴν μου δειλίαν, τὴν κυρίαν Βέρθαν, ἥτις και αὐτὴ μὲ προσεφώνησε διὰ τοῦ μυστηριώδους «Λωρελάυ», ἐτόλμησα ἰδιαιτέρως νὰ παρακαλέσω νὰ μοι εἰπῆ τί σημαίνει ἡ λέξις.

— Τὸ ἀγνοεῖτε! εἶπεν ἐκπεπληγμένη. Ἄ! λητημῶν ὅτι δὲν εἴσθε Γερμανοί. Βλέπετε πρὸς τὰ δεξιὰ τὸν τραχὺν βράχον, αὐτὸν ὅστις βυθίζει τοὺς πόδας του εἰς τὸν ποταμόν. Ἐκεῖ ἐπάνω διητᾶτο ἡ Λωρελάυ, νύμφη θαυμαστῆς ὠραιότητος, ἔχουσα γλαυκοὺς και διαυγεῖς τοὺς ὀφθαλμούς ὡς τὸ κῦμα τοῦ Ῥήνου, χρυσοῦν τὴν ἠπλωμένην κόμην ὡς τοὺς ὠρίμους ἀστάχεις τῶν πέριξ ἀγρῶν, τὴν φωνὴν μελωδικὴν ὡς τῶν ἀηθῶνων αἴτινες ψάλλουσιν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ...

— ὦ! τὴν γνωρίζω! διέκοβα μετ' ἀπερισκέπτου ἐνθουσιασμοῦ.

— Τὴν γνωρίζετε λέγετε! εἶπεν ἐκπληττόμενη ἡ Βέρθα.

Και εὐτυχῶς ὅτι τὸ εἶπε, διότι μ' ἐκόλυσε νὰ ἐκστομίσω ἀπρεπῆ ἀνοησίαν ἣν εἶχον εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων, και ἦν δὲν ἤξεύρω ἂν δὲν εἶχον ἤδη προδώσει οἱ ἐπὶ τῆς ὀμιλοῦσης στήριζόμενοι ὀφθαλμοί μου, — και ταῦτα ἐμπρὸς τοῦ φιλόλογου. Συνελθὼν ἐπομένως ἀπήντησα: